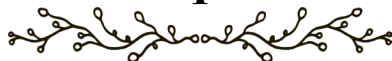

1

LES KRVÁCAL.

Videla to aj vnímala dušou. Umierajúce stromy zhadzovali zoschnuté listy, kríky mali usušené konáriky a kedysi veľké ovocie sa scvrklo na veľkosť hrášku alebo opadalo. Tráva zožltla, hlavičky kvietkov poklesli k zemi, akoby boli zrazu príliš ťažké pre stonku. Vtáky nečvirikali.

Ich domov strácal čaro a diera v Liinej hrudi sa prehlbovala, keď sa na to dennodenne pozerala.

Hanbila sa za to, ako veľmi jej chýbal Ametystový lampáš, obsidiánový prúd. Bojovali, aby sa ho zbavili, a teraz sa vyrovnávali s následkami.

„Lia.“ Tori jej stisol zápästie.

Odtrhla zrak od nariekajúcej ženy v otrhaných šatách, ktorá sa krčila pri strome a na lícach sa jej miešala špina so slzami. Vyzerala, že tam sedela niekoľko dní bez jedla i vody. Možno ju udržiaval pri zmysloch zármutok. Niektorí znášali zničenie Lampáša horšie ako iní. Lia z toho vyšla celkom dobre, aspoň sa donútila ráno vstať a najesť. Tori tiež. Navzťahom sa podporovali.

Lenže čo takí, ktorí sa nemali o koho oprieť? Kto dával nádej im?

Po vzdušných mostoch na námestí prešlo niekoľko bytostí a Lii pristála na hlave sprška suchých listov. Tori jej ich vymietol z vlasov a počúchal jej skrehnuté prsty. „Nevzala si si plášť.“

„Nepotrebujem ho.“

„Je zima, ochorieš.“

Odkedy nemali Lampáš, počasie v Lese sa zmenilo. Ochladiť sa,

vzduch sa presýtil vlhkosťou, dopadol Lii na pľúca ako ťažký náklad. Ani dážď už nebyval pokojnou spŕškou na zavlaženie úrody. V piaty deň po zničení Lampáša nepretržito a husto lialo. Čierňava klesala k zemi a obrovské kvapky vody tak doudierali stromy, až sa Lia čudovala, že sa nebrodila na námestie morom lístia.

„Som v poriadku.“ Zovrela päste. Nemala by mu zbytočne pridávať na starostiach, keď sa už aj tak pasovali s toľkými problémami.

Mosty nad nimi zavŕzgali. Namiesto obchodníkov a nakupujúcich sa tam preháňali zväčša strážcovia, liečiteľky s plnými rukami medicínskych pomôcok alebo dobrovoľníci. Klopili zrak, priam z nich sršala beznádej. Nútili sa zadržiavať slzy presne ako Lia.

Na námestí sedeli zúfalí, chorí a zranení pri stromoch, na stoličkách, na zemi – bolo im to jedno. Pomedzi nich svižne pobehovali dobrovoľníci z domu zavrnutých, ako keby na nich polnočná žiara nikdy nevplývala a teraz im ani nechýbala. Zvláštne, ako sa z bezmocných stali tí, ktorí najviac pomáhali.

Lia kývla Mare, mladej hostinskej, keď precupitala okolo s lanovými uterákmi a misou bylínok. Zastavila sa pri liečiteľke, ktorá ošetrovala mužovi ranu na čele.

Pri schodoch vedúcich na vzdušné mosty zahliadla Eternisai. Krmila starenku polievkou a handrou jej utierala bradu. Odkedy sa ju pokúsila kráľovná Laderna vyhostiť, mnohé sa zmenilo. Meggie jej opisovala, ako strašne vtedy vyzerala počas verejného vyhostovacieho procesu – dokonca jej dali na hlavu vrece –, zatiaľ čo dnes mala oblejšie tvary a líca ružové od práce. Nedávala najavo, že by ju ovplyvnil nedostatok polnočnej žiary. Lia si nebola istá, prečo sem chodila a toľko vypomáhala. Nemala ani chuť to zisťovať.

Tori jej dal bozk na spánok. „Idem za Victorom. Dnes prídu noví chlapi.“

Dobrovoľníkov výnimočne pribúdalo. Veľa rodín sa zbalilo a odišlo žiť do lesov. Nechceli sa pripravovať na boj a netúžili čeliť likénom.

Lia sa odvrátila, aby nevidel, že sa jej tlačia do očí slzy. „Dobre. Zostanem tu.“

Pomasírovala si hrud' a vzápätí mala nutkanie zavolať za ním, ako ho

ľúbi. Tie slová jej zamrzli na jazyku. Nedokázala to vysloviť, keď si pripadala prázdna, a jediné, čo v nej vyvolávalo hlboké emócie, boli najneprijemnejšie spomienky posplietané s nočnými morami.

„Lia!“ Markelia, členka Lesnej rady, na ňu mávala varechou. Jej kuchynskú zásteru zdobili škrvny od omáčky. „Pod' sem.“

Šla. Podlamovali sa jej kolená a diera v hrudi silno zapulzovala, aby jej pripomenula, čo stratila. Nevedela, ako zvládne dnešok, a nechcela rozmýšľať ani nad tým, čo bude nasledovať večer.

Zastavila sa pred stolom a Markelia jej podala varechu. „Dávam ti tu tu na starosť.“

Lia sa postavila na jej miesto a pomiešala polievku. Z ostatných hrncov odbúdalo a rad hladných krkov sa predlžoval. Úroda na poliach a v záhradách umierala o niečo pomalšie ako stromy, ale bola to otázka času, kedy ich zastihne hladomor. „Máme dosť zásob?“

Markelia si poutierala ruky do zástery. „Nemíňa sa až toľko jedla, ako sme predpokladali. Strážcovia zahliadli pri hraniciach líkénov. Väčšina rodín ušla.“

Lia vedela, že skôr či neskôr príde útok. „Chystajú sa nás napadnúť?“

„Nevieme.“

Poobzerala sa okolo seba o niečo triezvejšie. „Je tu menej strážcov. Poslali ste ich na hranice?“

Členka Rady ťažko vzdychla. „Tých, ktorí vedia strieľať z luku, sme rozmiestnili na pohraničné veže.“

„Postačí to?“

„Keď kráľovstvám dôjde, že sme bez ochrany, nepostačí vôbec nič, Lia.“ Pomedzi husté mračná a koruny stromov, ktoré boli pred niekoľkými dňami presýtené zeleňou, prenikli chabé lúče slnka. Dopadli na Markeliinu ustaranú tvár. Stala sa pre nich vodkyňou v tomto maličkom svete na námestí, kde to fungovalo vďaka jej pravidlám.

Zložila si zásteru a zaznačila niečo na papier na stole. Chvíľu sa ozývalo len bublanie polievky a škrabanie brka o papier. Ostatní kuchári mlčali.

„Ako sa má?“ opýtala sa Markelia tichšie ako vánok.

Lia nazrela do hrnca. Na povrch polievky vyplával zemiak. Sotva našla silu odpovedať: „Vzhľadom na okolnosti to ujde.“

„Prived' ho zajtra na stretnutie.“

„Pokúsím sa.“

Zvrastila čelo. Lia nevedela, či to bolo preto, že čakala lepšiu alebo horšiu odpoveď.

Zo vzdušného mosta zišli dievčatá z domu zavrhnutých. Odpúťali tým Markeliinu pozornosť a Lia si vydýchla.

Na princa Skya sa nevypytovala iba Rada, ale i obyvatelia na námestí. Čakali, že sem príde a vleje do nich nový život. Spočiatku v to dúfala aj Lia, chcela od neho počuť, že má plán. Trvalo jej pochopiť, že to by najprv musel niekto vliať život doňho.

Jediná osoba, ktorá to dokázala, mu vzala nádej a ani tu nebola, aby to napravila.

„V liečebnom dome chýbajú liečiteľky,“ povedalo jedno z dievčat z domu zavrhnutých. Podalo Markelii poloprázdnu misku bylínok. „Míňajú sa im liečivá. Potrebujú pomocníkov na zber kelogénových húb.“

Markelia si pomasírovala spánok. „Kol'ki?“

Lii zovrelo hrdlo. Huby používali na tmenie náladovosti. Na druhý deň po udalostiach v trónnej sále vyskočilo z okna desať pacientov v liečebnom dome.

„Siedmi,“ odvetilo skormútene dievča.

„To je viac ako včera,“ Markelii potemnela tvár, „a čo pacienti s bielymiou?“

Dievčine sa vrátilo trochu farby. „Sú na tom lepšie, zotavujú sa a ich aury sa bez pôsobenia Lampáša samy obnovujú.“

Členka Rady ju potľapkala po pleci. „Aspoň nejaká dobrá správa.“

Po odchode dievčatá Markelia vyhládala pohľadom v dave strážcu. Prstami mu naznačila, nech príde bližšie. „Vezmi dvoch mužov z cvičiska a zájďte do liečebného domu. Liečiteľka Selia vám povie, čo treba spraviť.“

Prikývol a otočil sa na odchod. Mal dlhý chvost, ktorý mu pri chôdzi poskakoval medzi lopatkami. Lii pripomenul Lanca. Ani si nevedomila, ako jej chýbal jeho úsmev. Stáčali sa nad ňou tieňe pochyb.

Na moment zavrela oči. Musela to zvládnuť.

Počas dňa zavítala na námestie princezná Ariel s okruhom strážcov. Lia nečakala, že sa objaví. Doposiaľ neprišla ani raz.

Vystúpila na javisko. Vlasy jej žiarili a v jemných vlnách sa jej spúšťali okolo pliec. Na hlave mala kvetinový veniec s povädnutými kvietkami. Možno chcela podčiarknuť závažnosť situácie. Kým neprehovorila, trpiaci si ju nevníмали, až pri jej výraznom, skôr arogantnom ako láskavom hlase, na ňu upriamili pozornosť. „Milí priatelia, dnes som za vami prišla, pretože mi záleží na vašom blahu a už sa nechcem pozeráť na to, ako trpíte. Niekoľko dní a nocí som pracovala, aby som pre nás zabezpečila novú ochranu. Sľubujem vám, že čoskoro nastanú lepšie časy. Musíme to spolu vydržať. Bojujte kvôli Sudičkám, kvôli nášmu národu. Prišli sme o Ametystový lampáš, zato máme jeden druhého. Nesmiete stratiť nádej a dovoliť temnote, aby nad vami vyhrala. Prosím,“ jej hlas zjemnel. Priložila si dlane na hrud'. V očiach sa jej zaleskli slzy, o ktorých bola Lia presvedčená, že sú výsledkom bravúrneho hereckého výkonu a nie skutočnej bolesti. „Budem vás sprevádzať na každom kroku. Ochránim vás. Len sa nevzdávajte.“

Markelia sa mračila, a keď princezná zostúpila z javiska, prekrížila si ruky na hrudi. Ariel odohnala jedného kuchára a sama naberala polievky. Niektorým ich nosila a povzbudzovala ich. Bytosti trochu ožili. Sťažovali sa jej a ona ich počúvala. Lia sa venovala vlastným povinnostiam, ale očkom pozorovala nasrdenú členku Rady. Uvoľnila sa, až keď princezná odišla.

„Neverím, že sme sa zbavili jednej a dostali sme ďalšiu,“ zamrmlala, keď okolo nej prechádzala.

Lia si nedovolila reagovať, lebo pomyslenie na kráľovnú Ladernu by ju uvrhlo do živých nočných môr.

Celý deň sa venovala práci na námestí, aby sa nevracala k spomienkam. Tie najbolestivejšie ju prepádávali nepripravenú a keby im podľahla, skončila by v slzách. Hranica medzi ničivou beznádejou a medzi schopnosťou normálne fungovať sa rozmazávala. Niekedy menej, niekedy viac. Videla Toriho, ako sa snažil, preto nemohla klesnúť na úplné dno, nechcela, aby mal o ňu strach.

Podvečer sa rozlúčila s Markeliou a Eternisai, ktoré chystali veci na zajtra, a vrátila sa do paláca bez Toriho. On sa zvyčajne objavil pred polnocou.

Dala si levanduľový kúpeľ. Horúca voda jej uvoľnila stuhnuté plecia aj zápästia. Zmäkli jej mozole na prstoch, ktoré jej zostali z krájaní zeleniny. Prestali ju bolieť chodidlá. Tieto drobné zranenia jej ukazovali, že mávala pohodlný život a brala ho ako samozrejmosť.

Obliekla si staré šaty a zababušila sa do plášťa.

Naposledy sa pozrela do zrkadla – zo zvyku, nie preto, že by ju zaujímalo, ako vyzerala –, a prázdnyimi chodbami paláca zišla do jedálne. Keďže polovica personálu odišla, v kuchyni nikto nebol. Lia vošla do miestnosti s dlhými pultmi a na ohrievač dala variť vodu s piatimi vajčkami. Nakrájala zeleninu, dvojdnový chlieb natrela nátierkou s pažitkou.

Všetko pripravila na tanier a s jedlom odišla do západného krídla, opäť sprevádzaná tichom hrubých múrov. Pred vstupom do podzemia si vytiahla z vrečka svetelný kameň.

Zhlboka sa nadýchla a vyrazila po schodoch do väčšieho chladu. Prešla cez chodbu s celami, kde nariekali väzni, no ani jeden ju nevnímal. Zamestnávalo ich trápenie zo straty fialovej energie. Lia ich ľutovala a občas rozmýšľala, či ich nepustí. Zastavila ju spomienka na hrôzy v trónnej sále. Odypkávali si zaslúžený trest. Možno, keď bude ich diera v hrudi dostatočne veľká a oni sa z toho zbláznia, Sudičky im odpustia.

Lia zahla za roh. O podrážky topánok sa jej otláčali kamienky. Vzduch bol tuhší a tma sýtejšia.

Dúfala, že tam nebude.

Bol.

Princ Sky sedel pri Pathosovej cele v zelenkastej žiare. Pil víno a strapaté blondávané pramene mu odstavali viac než zvyčajne.

Skoro sa neovládla. „Zase ste vypili krvilez?“

Zdvihol hlavu a prižmúril krvou podliate oči. Mal rovnaké oblečenie ako posledné tri dni. Vedela to, lebo si nesprávne zapol gombíky a na rukáve mu svietila škvrna od polievky, ktorú mu doniesla na večeru minule. Jeho znivočený zovňajšok silno kontrastoval s jeho úsmevom. Nebol to však zvodný ani prefíkaný úsmev, bola to trpká grimasa.

Potľapkal miesto vedľa seba. „Posaď sa.“

„Mala by som vás odviesť do izby, princ Sky.“ Odvrátila sa, aby naňho nemusela hľadieť.

„Prosím.“ Lii to neznelo ako prosba, skôr ako výsmech a výzva v jednom.

„Ak sa najete.“

Nato vystrel nohy. Siahali cez chodbu po náprotivnú prázdnu celu.

Zložila sa k nemu do špiny, tácku mu položila na stehná a oprela sa o mreže. „Kuchári tu nie sú. Nič lepšie som nenašla,“ zamrmlala ospravedlňujúco, keď si s nečitateľným výrazom prezeral obsah taniera.

Za nimi sa ozvalo zachechtanie. „Možno ti tam napľula.“

Lia sa obzrela. Pathos sa vyvaloval na pričiň ako kráľ, v jednej ruke popoprádzna fľaša s vínom, v druhej pohár. V zelenej žiare sa javil jeho úškrn nepríjemnejší, ako si pamätala. Netrpel ako iní väzni, nie, i takto uväznený sa tváril, že vyhral. „Ak chceš, môžem napľuť na tvoj chlieb.“

Nadvihol jedno obočie. „Pokojne, teba som ešte nechutnal.“

Liu pobúrila jeho poznámka. Chcela odpovedať niečo trúfalé, lenže tým by ho povzbudila.

„Nevšímaj si ho,“ poradil jej princ. „Chýba mu se...“ náhle sa odmlčal a Lia naňho vyvalila oči. „Chýba mu ženská spoločnosť,“ opravil sa.

„Tej sa tak skoro nedočká.“

„Nateraz mi postačíš, krásavica,“ vložil sa do toho Pathos.

Lia opäť nevedela, ako má odpovedať. Zvyčajne ju štvál, neflirtoval s ňou. Flirtovanie si šetril pre Meggie.

Princ Sky si odpil veľký glg vína. „Keď ju budeš strašiť, nebudeme mať čo jesť.“

„Chýbal by som jej.“

„Nechýbal,“ odvrkla.

„Stavíme sa?“

Liu nevedno prečo vytočil jeho tón. Schmatla z princovho taniera krajec chleba a vstala. Prestrčila ho cez mrežu Pathosovi.

„Chceš sa stavať o jedlo?“

Ignorovala ho. Po chvíli sa postavil, položil fľašku na pričiňu a s pohárom dotancoval k nej. Než si zobral chlieb, Lia ho pustila. „Dobrá chuť.“

Dal si ruku v bok a odpil si z pohára. Jeho nedostatok záujmu spôsobil, že z plytvania jedlom necítila také zadosťučinenie. „Dnes teda zostanem na tekutej strave.“

Lia si prekrížila ruky na hrudi. „Ak nechceš, aby sa situácia opakovala, prestaň do mňa rýpať.“

Zacmukal. „Tvrdé vyjednávanie. Od červenovlásky si sa všeličo naučila.“

Zaskočilo ju, že spomenul Meggie pred princom, ktorý sa zarazil s fľašou na pol ceste k ústam. Lia mala odrazu chuť niekam sa ukryť.

Dokonca aj Pathos si uvedomil svoju chybu. Prestal sa usmievat'. Prič-ňa hlasno zavzrgala, keď si na ňu sadol.

Lia sa spustila na zem s hlavou opretou o mreže. Znepokojene vyčkávala, avšak princov výraz sa nezmenil. Odhryzol si z chleba a odpil si dúšok vína. Ponúkol Lii fľašu.

„Nie, ďakujem.“

Pathos si čupol zaňho. Lia z jeho blízkosti nemala dobrý pocit, aj keď ich delili mreže. „Možno chce pohár ako slušná dáma.“

Obrátil sa jej žalúdok. Netušila, či by bolo lepšie trvať na svojom, alebo radšej sa vzdať. Princ Sky ju mohol hocikedy poslať preč. Nechápala, prečo proti nej nevyužil ich staré spory, prečo ju tu toleroval, keď sa nemali radi.

Vytrhla Pathosovi pohár a natrčila ho princovi.

„Si si istá?“ zisťoval, ale už jej nalieval.

Lia sa napila a víno, napriek tomu, že chutilo hnusne, ju príjemne zahrialo.

Pathos ju pohladkal po vlasoch. „Dobré dievča.“

Strávila s nimi najmenej dve hodiny. Čas zabíjali konverzáciou poznačenou plytkým humorom. Na striedačku si s Pathosom podávala pohár, zatiaľ čo princ nemal problém s pitím z fľaše. Netrápilo ho ani to, že mu víno stekalo po brade.

Mierne sa jej točila hlava a brnelo v kolenách. Uvažovala, kedy klesla tak hlboko, že jej neprekážalo sedieť v spoločnosti odporného sukničkára a zradcu, akým bol Pathos. Keby neprišli o Lampáš, nič podobné by neurobila, lebo by ju hľadalo svedomie už len preto, čo by povedal Tori alebo ako by sa na ňu oborila Meggie.

Lia odložila pohár na zem a pokrčila nohy. Objala si ich s bradou zloženou na kolenách.

Zavrela oči. Alkohol jej z mysle nevyrazil strašné obrazy, práve naopak. Oživil ich.

Nechcela sa v nich utopiť.

Nechcela ich dookola prežívať.

Nedokázala tomu zabrániť.

Nikdy nezabudne na Megginu sústredenosť a bezcitnosť, s akou vraždila strážcov v trónnej sále. Lia sa neustále samej seba pýtala, či ju ovplyvnil Lampáš alebo to bolo v nej. Tá divokosť a nekonečná sila, nijaké zábrany, nijaké výčitky. Zahliadla už bojovať vycvičených vokterianov, stala sa svedkom krčmovej bitky a strašný bol tiež krvavý večierok, no to, ako sa jej priateľka zmenila na zabijaka, bolo horšie. A keby aj nie. Keby jej činy Lia ospravedlnila tým, že sa chránila, zostávala kráľovná Ladena, ktorú Meggie bez milosti popravila.

Liu vystúpila do úst žľč zmiešaná s chuťou vína a horšie sa jej dýchalo.

Nemohla vtedy zakročiť. Jej kamarátka sa zdvihla za bariérou Lampáša napriek početným zraneniam. Krv na jej oblečení splývala s farbou jej vlasov. Zvierala dýku a výraz mala poznačený takou silnou nenávisťou, až to Liu primrazilo k miestu.

Keď s vražedným pokojom prešla ku kráľovnej a zapichla do nej dýku, Lia sa povracala, nevnímajúc boj a Lanca, ktorý ju prosil, nech vstane.

„Urob mi láskavosť,“ zatiahol Pathos, čím rozohnal jej hrôzostrašné obrazy, „a choď grať na vedľajšiu chodbu, krásavica.“

Lia zasmrkala. Utrela si oči. „Nie je mi zle.“

Nevyzvedali, čo ju trápilo. Prečo by mali? Okrem toho, Lia nepotrebovala útechu, ale spôsob na zaplátanie diery v hrudi.

Vzlykala dlho potom, čo sa jej minuli slzy aj sily. Z týchto útrap sa spamätala, až keď princovi padla hlava na jej plece. Odtiaľ sa zošmykla k jej prsiam a o chvíľu jej zaboril nos do lona.

„Asi je načase vziať ho do postele,“ upozornil ju Pathos.

Lia spočiatku netušila, ako sa princa dotknúť.

„Tuším nie som sám, komu chýba teplé ženské lono,“ dodal.

Obliala ju horúčava a rýchlo chytila princovu hlavu. Zdvihla ho zo seba a posadila. Niečo zamrmľal, Liu ovanul jeho vínový dych. Na jej smolu, dych nebolo to jediné, čo na ňom smrdelo. Najradšej by ho hodila do vane.

„Dávaj mi naňho pozor,“ napomenul ju Pathos, keď sa pokúsila zdvihnúť ho prvý raz a nepodarilo sa jej to, „ak ho doudieraš, zajtra bude protivný.“

„Prestaň tárať a pomôž mi s ním.“

„Ak si si nevšimla, som v cele, krásavica.“

Lia silno pomykala princom, až sa trochu prebral.

„Dobrá noc a sladké sny!“ zakričal za nimi Pathos.

Podlamovali sa jej kolená, schody v podzemí im dali zabrať. V jednom momente, keď sa na ňu zložil celou váhou, skoro spadli. Včas zacúvala k stene.

„Nechaj ma v archíve,“ zamrmlal jej do vlasov. Oviaľ ich teplejší vzduch. Chodba v západnom krídle sa otvárala na nádvorie lemované stĺpmi.

„Zvládnete to.“

„Pochybujem.“ Nečakane ju pustil a zviezol sa na koberec s jednou nohou skrčenou pod stehnom druhej.

„Princ Sky.“

„Princ Sky,“ zopakoval po nej, napodobňujúc jej tón. „Prestaň byť taká zdvorilá, Lia. Nemusíš sa so mnou rozprávať, akoby som sa ťa chystal obesiť za jedno nepekné slovo.“

„Dobre.“ Zostala nad ním stáť a nevedela ako ďalej.

Nadvihol k nej zrak. „Prečo to robíš?“

„Čo prečo robím?“

„Neznášaš ma,“ povedal bez okolkov. „Lútosť ťa dotlačila k takým výčitkám svedomia, že mi robíš pestúnku? Do troch Sudičiek, včera som ti ovracal sukňu.“

Lia sa odvrátila. Tie šaty radšej vyhodila. „Neľutujem ťa.“

„Nie?“ spýtala sa posmešne.

„Nie.“ Klamala. Nevedela však, ako inak sa vyrovnáť s minulosťou. Ich spory kvôli Meggie nemali konca, hlavne z Liinej strany. Bola predsa jej ochrankyňa a vnímala iba to, ako ju princ kazil a uvrhol do kráľovského života. Lenže Meggie nepotrebovala ochranu, už vonkoncom nie tú jej. Lia viac nerozumela proroctvám ani poslaniu učníc. Pripadala si stratená a bez cieľa, lebo zrazu nemusela rozmýšľať o tom, čo bude dobré pre jej priateľku a čo môžu s Torim spraviť, aby jej uľahčili situáciu.

„Videl si toho nyxa?“ Spočiatku jej vlastné slová zneli silene. Potlačila nutkanie dodať *princ Sky*. „Bola to Čierna princezná? Uniesla Meggie?“

Takto znela verzia, o ktorej hovorili na poradách s Lesnou radou. Princa Skya sa na to nikto nespýtal a on nebol práve zhovorčivý, keď ho donútili sedieť s nimi v dennej miestnosti.

„Bola to ona.“ Jeho výraz potemnel. „Odišli spolu.“

Lia zažmurkala. „Odišli spolu?“

„Videl som to. Počul som ich posledné slová.“

„Nikto iný nič nepočul ani nevidel.“ Nechcela ho obviňovať z klamstva, len skonštatovala to, čo tvrdili ostatní. Pred palácom sa vraj krútil čierny opar a nedalo sa doň preniknúť. Strážcovia to skúsili, no vyleteli z neho vrany, ktoré ich poľobali. „Čo... čo vraveli?“

Zavrel oči a mlčal. Lia usúdila, že zaspal. Prekvapilo ju, keď odpovedal: „Spýtala sa jej, kam idú a Čierna princezná povedala, že po ceste jej to vysvetlí.“

„Nič viac?“

„Potom ju chytila a vyparili sa.“

Liu striaslo pri tom, ako sa zmenil jeho hlas. Bol nenávistný, ťažký. Luotovala, že ho začala sponovať, ale nemohla sa zastaviť. „Myslíš si, že s ňou šla dobrovoľne.“

„Nemyslím si to, viem to,“ precedil pomedzi zuby. Do líc mu vystúpila červeň a keď otvoril oči, zablýskalo sa mu v nich. „Chcela odísť, pretože to bola ľahšia cesta.“

Lia mlčala.

Princ vzdychol. „Ani sa jej nezastaneš?“

„Nie.“

„Prečo?“ Videla na ňom, že bol pripravený odporovať jej, očakával, že sa nahnevá a postaví sa na Megginu stranu. Pichlo ju pri srdci, keď si uvedomila, že toto bola najživšia reakcia, akú z neho niekto vydoloval za posledné dva týždne.

„Lebo ti neposkytnem dôvody na hádku.“

Dlho si ju premeriaval. Nakoniec sa horko-ťažko vyštveral na nohy. „Alebo so mnou súhlasíš a nechceš si to priznať.“ Vykročil napred, opierajúc sa ramenom o múr.

„Takže si presne ako ona!“ zavolala za ním, na čo spomalil. „Vybral si si ľahšiu cestu.“ Obišla ho so sklopenou hlavou a nechala ho osamote, aby mu dala čas spracovať otvorenú kritiku.

Keď ju dohnal pri zábradlí, neosopil sa na ňu, nepočastoval ju odmeraným pohľadom, ako predpokladala. Pridržala ho. Na poschodie dorazili obaja spotení. Voľnou rukou otvorila dvere jeho izby a dopotáčala sa s ním k posteli. Vyzula mu čižmy a počkala, kým nájde polohu. Medzitým mu podala medicínu na krvilez, ktorú po jej naliehaní vypil, a jeho vlasy sčerneli. Zostal ležať na bruchu.

Lia sedela pri ňom. Keď zaspal, prehrabala sa v skrini a nachystala na sedačku čisté oblečenie vo viere, že mu ráno napadne prezliecť sa.

Otvorila zásuvku nočného stolíka, vložila do nej svetelný kameň, ale v zelenom svetle sa tam niečo zablyslo. Zo zvedavosti vytiahla zásuvku na doraz a pod látkou našla dýku. Vybrala ju a vzápätí jej takmer spadla, pretože okolo čepele a záštity sa stáčal na dvakrát Meggin zásnubný náramok s chýbajúcimi ametystmi.

Dýka bola pekná a čistá, no Lia vedela, čo táto zbraň spôsobila, čo ňou Meggie vykonala.

Prudko ju pustila do zásuvky a zabuchla ju. Nezáležalo jej na tom, aký hluk tým spôsobila.

Z izby vyšla po hmata a na chodbe sa oprela o zábradlie.

Chcela veriť, že všetko bude v poriadku, ale optimizmus ju opustil spolu s ochranou Ametystového lampáša a so spomienkou na červenovlasú priateľku, ktorá vymenila svetlo za temnotu.

Pomasírovala si hruď, to miesto, kde jej čosi chýbalo.

Ak toto bola cena za slobodu, nechcela ju už platiť.